

**ARMOEDE IS OOK
LOKAAL
DE LOKALE
ARMOEDEBAROMETER
SINT-TRUIDEN**

DECENNIUMDOELEN
Geef armoede geen kans

EEN DECENNIUM ARMOEDIG BELEID

Waarom een lokale armoedebaarometer?

Gemeenten en steden krijgen een steeds belangrijkere rol in de strijd tegen armoede. Zij staan immers, samen met het middenveld en verschillende welzijnsactoren, vooraan in het lokale veld. Daar vinden ze onder hun bewoners gezinnen die leven in of nabij armoede en gezinnen die nood hebben aan versterking, hulp of begeleiding. Zij staan ook vooraan om geconfronteerd te worden met nieuwe noden, doelgroepen en sociale risico's.

Het OCMW-decreet en het decreet lokaal sociaal beleid plaatsen bijgevolg de gemeente, het OCMW of binnenkort de sociale dienst van de gemeente, centraal in een netwerk van organisaties die één voor één vertrekken van de uitbouw van de rechten van de mens.

De decentralisering van het welzijns- en meer bepaald het armoedebestrijdingsbeleid gebeurt binnen een brede beweging waarbij lokale besturen meer verantwoordelijkheden krijgen. Ook op andere beleidsdomeinen worden gemeenten geconfronteerd met nieuwe opdrachten. In vergelijking met Nederland of het Verenigd Koninkrijk gaat dit in België nog niet zo ver. In die en andere landen zijn lokale besturen dé organisator van het sociaal beleid. Dit gaat vaak gepaard met een besparingsoperatie voor de hogere overheden, met alle gevolge van dien voor het lokaal sociaal beleid. De Vlaamse decentralisering verloopt –voorlopig?— anders.

Meer bevoegdheden veronderstelt ook meer beleid. De uitdaging voor de Vlaamse gemeenten en steden is dan ook het uittekenen van een armoedebestrijdingsbeleid.

Eén zijde van die uitdaging is dat gemeenten heel wat moeten ondergaan waar ze zelf geen vat op hebben. Want het zijn niet zij die verantwoordelijk zijn voor complexe situaties die veelal het resultaat zijn van mondiale ontwikkelingen, zoals de toenemende globalisering, de economische crisis en de toenemende migratie- en vluchtelingenstromen. De lokale overheden zijn ook niet verantwoordelijk voor het Vlaamse of federale beleid rond bijvoorbeeld minima, werkloosheidsuitkeringen, de kostprijs van energie en water, het woonbeleid, ... Maar ze dragen er wél de gevolgen van.

De andere zijde van de uitdaging is dat gemeenten wél een beleid kunnen voeren: een sociaal woonbeleid, toegankelijke scholen, voldoende kinderopvang, een inclusief leefloonbeleid, een outreachende werking, een sociaal energiebeleid, samenwerking met armoedeorganisaties, middenveld en welzijnsactoren, ... Kortom, gemeenten kunnen een breed armoedebestrijdingsbeleid ontwikkelen, uitbouwen en financieren.

Meer bevoegdheden veronderstellen ook meer middelen. Deze komen van Vlaanderen en de federale overheid, maar komen ook van de eigen belastingen. Een breed welzijns- en armoedebestrijdingsbeleid houdt dan ook een inkomsten- en uitgavenbeleid in dat kiest voor armoedebestrijding en meer welzijn.

Een lokale armoedebaarometer helpt gemeenten bij het maken van die keuzes.

Een lokale armoedebaarometer

De Armoedebaarometer van Decenniumdoelen vormt de basis van de lokale armoedebaarometer. Deze lokale armoedebaarometer bevat eveneens lokale decenniumdoelen: elke gemeente helpt mee de armoede in Vlaanderen of België te halveren op 10 jaar tijd.

De lokale armoedebaarometer omvat drie decenniumdoelen: de halvering van de kinderarmoede; de halvering van de werkloosheid en het bereiken van het sociaal objectief m.b.t. sociale woningen. Deze drie decenniumdoelen worden verder uitgewerkt met andere grafieken. Hiermee kan elke gemeente een daadkrachtig armoedebestrijdingsbeleid uitwerken.

We vergelijken enkel binnen de gemeente. Vergelijking tussen gemeenten is immers moeilijk. Gemeenten verschillen net teveel van elkaar, zelfs binnen de 15 clusters van de Belfius-indeling. Hoe kan je Aalst met bijvoorbeeld Turnhout vergelijken? Beiden zitten in dezelfde cluster, maar beide steden verschillen hemelsbreed van elkaar. De vraag is dus, wat is de meerwaarde van de vergelijking? Zeker omdat gemeenten heel wat moeten ondergaan. Bovendien spelen de lokale omstandigheden soms een grote rol: sommige gemeenten hebben omwille van hun woonpatrimonium (19^e -eeuwse arbeidersbuurten) een goedkoper huurbestand en hierdoor meer lagere inkomensgroepen.

Gemeenten zijn binnen bepaalde grenzen zelf verantwoordelijk voor een breed welzijns- en armoedebestrijdingsbeleid. De lokale armoedebaarometer helpt gemeenten, armoedeorganisaties en middenveld om die verantwoordelijkheid te duiden en te sturen. De lokale armoedebaarometer is een actie-instrument waarmee het politieke debat over een eigen armoedebestrijdingsbeleid kan gevoerd worden.

In tegenstelling tot de Armoedebaarometer is de lokale armoedebaarometer niet allesomvattend. Er ontbreken namelijk heel wat gegevens over de lokale gezondheid, de geletterdheid, de participatie van mensen die leven in of nabij armoede, ... Dit gebrek is een pleidooi voor een nog gedetailleerdere gegevensverzameling. Als gemeenten meer bevoegdheden krijgen, dan moeten ze ook hun beleid kunnen monitoren. Dit is een gedeelde verantwoordelijkheid tussen lokale, Vlaamse en federale overheden.

Decenniumdoelen

Jos Geysels

Voorzitter Decenniumdoelen

Michel Debruyne

Coördinator Decenniumdoelen

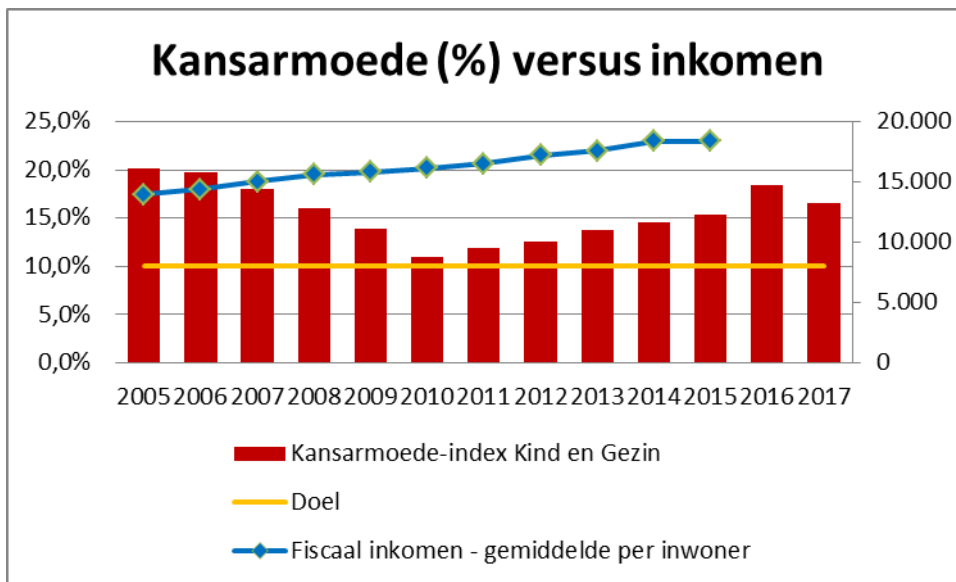
Decenniumdoelen is een samenwerking tussen Netwerk tegen Armoede, Welzijnszorg, Samenlevingsopbouw Vlaanderen, SAM, ABVV, ACV, ACLVB, Christelijke Mutualiteiten, Socialistische Mutualiteiten, UitdeMarge, Minderhedenforum, Beweging.net en wordt ondersteund door CERA

De lokale armoedebarmeter van Sint-Truiden

1. Armoede versus inkomen

De belangrijkste indicator om de lokale armoede te meten is de kansarmoede-index van Kind en Gezin. De Europese armoede-indicatoren die Vlaanderen en België gebruiken zijn niet te vertalen naar het lokale niveau. De Kind en Gezin-indicator vertelt ons enkel over de armoede bij gezinnen met jonge kinderen. Deze indicator vertelt dus niet over armoede bij gezinnen met oudere kinderen of gepensioneerde gezinnen. We moeten deze indicator met andere combineren.

Toch is deze Kind en Gezin-indicator zeer belangrijk. Deze indicator geeft ons een inzicht in hoe armoede de komende jaren zal evolueren: een stijgende of dalende evolutie vertelt ons iets over de dalende of groeiende armoede. Helaas is wie als kind armoede kent, vaak gedoemd om later ook armoede te kennen.

Het armoede-decenniumdoel voor Sint-Truiden ligt op 10,1%; dit is een halvering van de Kind en Gezin-armoede in 2005. Dit is een hoog cijfer in vergelijking met andere gemeenten.

De Kind en Gezin-indicator voor Sint-Truiden toont sinds 2005 een dalende trend tot 2010 richting 11%, bijna een halvering. Vanaf 2011 stijgt de kansarmoede-index terug tot 18,4% in 2016 om te eindigen op 16,5% in 2017.

De bijna - halvering is ongedaan gemaakt: sinds 2010 is er 5 procentpunt bijgekomen!

De Kind en gezin-indicator meet de armoede onder gezinnen met pasgeboren kinderen en heel jonge gezinnen. De indicator vlakt de armoede af door telkens het gemiddelde van drie jaar te nemen. Zo worden grote incidentele wijzigingen opgevangen.

De Kind en gezin-indicator vertoont de laatste 5 jaar een stijgende trend. Is 2017 terug een kantelpunt?

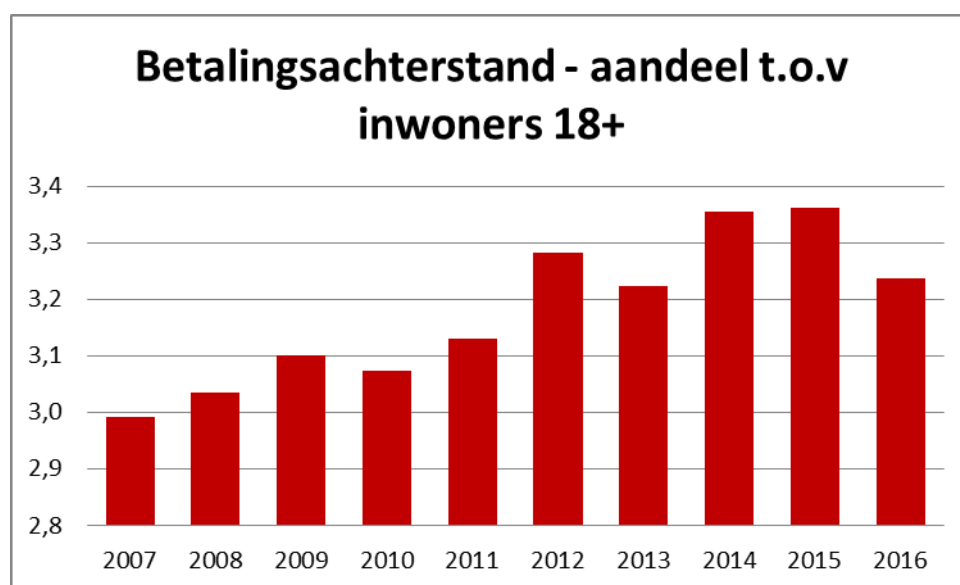
Sint-Truiden is zo nog steeds 6 procentpunt verwijderd van het decenniumdoel.

De Kind en Gezin-indicator biedt een blik op de toekomst van de armoede in Sint-Truiden (en Vlaanderen). Meer en meer kinderen worden geboren in armoede. Dit bepaalt meer dan andere

zaken hun leven. Binnen 15 jaar zijn de jongeren geboren tussen 2011 en 2015 ongeveer 18 jaar en hebben ze weinig kans om nog uit de armoede te geraken.

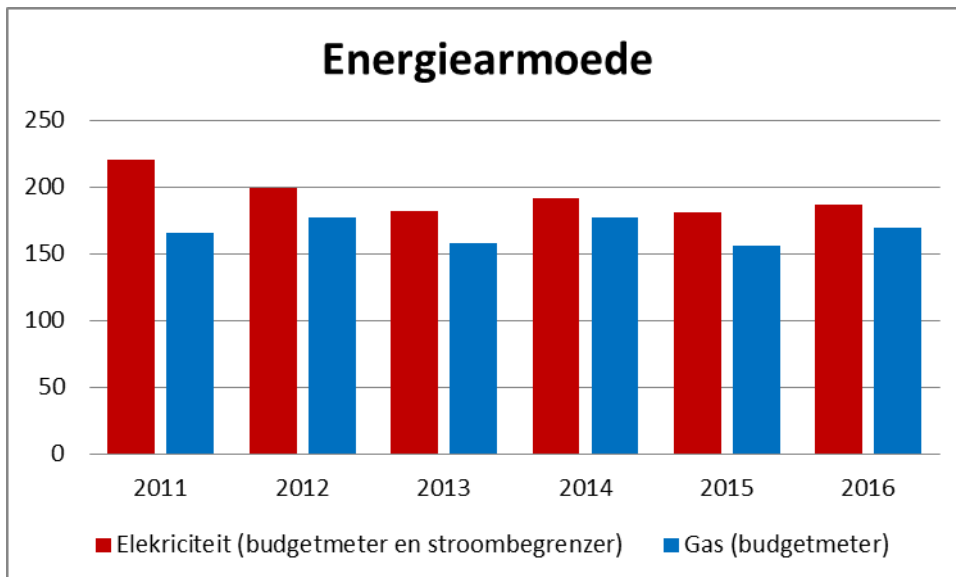
We vergelijken de Kind en Gezin-indicator met de evolutie van het fiscaal inkomen van de Sint-Truidse bevolking. De fiscale ontvangsten stijgen van 14.000 euro in 2005 tot 18.400 in 2015. De hoge kinderarmoede vraagt extra middelen. Sint-Truiden heeft naast eigen inkomsten ook nood aan solidariteit van Vlaanderen en omliggende gemeenten om een antwoord te formuleren.

De Kind en Gezin-indicator biedt één beeld van armoede in de gemeente Sint-Truiden. Een andere indicator is de betalingsachterstand. Deze indicator geeft ons een beeld van de omvang van de armoede of het armoederisico in Sint-Truiden.

We hebben enkel gegevens vanaf 2007 tot 2016. De betalingsachterstand volgt min of meer de trend van de kinderarmoede. Het start rond 3% om te stijgen tot bijna 3,4%. Vanaf 2016 is er terug een daling tot 3,2%, is dit vooruitlopend op de daling van de kinderarmoede?

De betalingsachterstand schommelt de laatste jaren boven de 3,2%. De lichte stijging van de laatste jaren baart zorgen: het betekent dat een groter wordende groep gezinnen het jaarlijks het moeilijk hebben om hun facturen te kunnen betalen. In Sint-Truiden gaat het over een 1083 personen.

We zien een andere evolutie als we kijken naar energiearmoede. De volgende grafiek geeft de evolutie weer van zowel de gas- als de elektriciteitsarmoede. Het aantal actieve budgetmeters voor elektriciteit met stroombegrenzer daalt licht van iets meer dan 220 naar 187 in 2016. Een stabiele trend zien we daarentegen bij het aantal actieve budgetmeters voor gas: van 166 naar 170 in 2016.

De grafiek van energiearmoede toont een mogelijk beeld van hoe de stad Sint-Truiden armoede aanpakt. De werking van de Lokale Adviescommissie is hier bepalend. De LAC moet immers voorkomen dat gezinnen afgesloten worden van elektriciteit, gas of water of zoekt naar een oplossing voor her aansluiting. Momenteel werken de LAC's in Vlaanderen op zeer uiteenlopende manieren: OCMW's geven een eigen invulling aan de LAC-werking, afhankelijk van hun beleidskeuzes, hun visie op hulpverlening, het aantal personeelsleden ...

De energiearmoede is vrij stabiel in Sint-Truiden: zowel bij elektriciteit (boven de 180) als bij gas (boven de 170) schommelen de cijfers amper. Dit is ook zorgwekkend: dit betekent dat een constante groep gezinnen in energiearmoede leven.

Het Sint-Truidse energiearmoedebeleid moet bovendien rekening houden met de kinderarmoede en de gezinnen met betalingsachterstand.

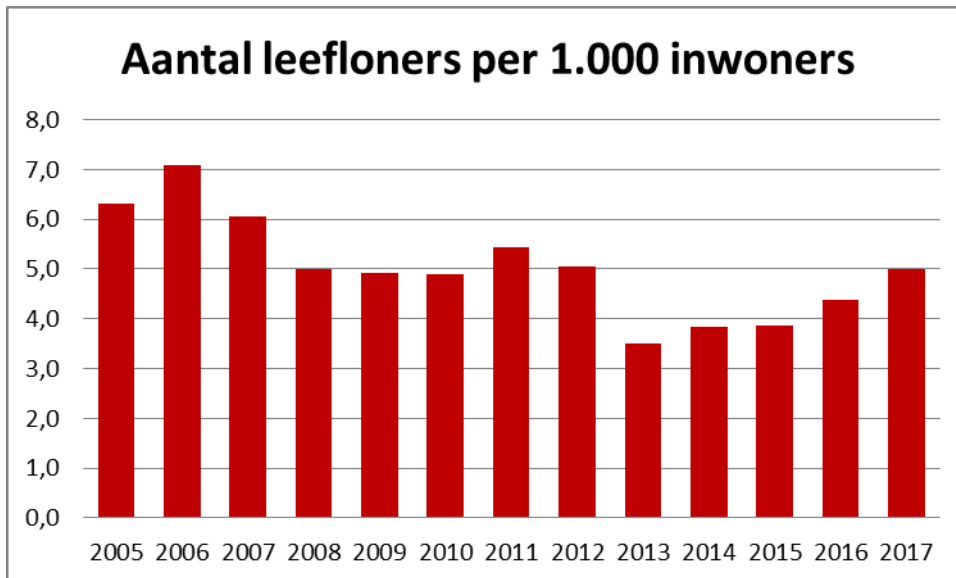
Met deze drie indicatoren kunnen we een beeld schetsen van de armoede in Sint-Truiden: de stijging van de kinderarmoede, het stabiel aantal gezinnen in energiearmoede en het aantal personen met een betalingsachterstand moeten Sint-Truiden zorgen baren.

Deze indicatoren geven ons een blik op de toekomst: een duale samenleving ontwikkelt zich in Sint-Truiden.

2. Wie is arm?

Bovenstaande grafieken geven een indicatie van de armoede te Sint-Truiden. De volgende twee geven een beeld van wie er in armoede leeft.

De eerste grafiek geeft een beeld van de evolutie van het aantal leefloners te Sint-Truiden. Sinds 2005 daalt het aantal leefloners van 6,3 per duizend inwoners tot 3,5 promille in 2013 om dan terug te stijgen tot 5 promille. Het aantal leefloners is laag in Sint-Truiden: in 2017 amper 201 personen.

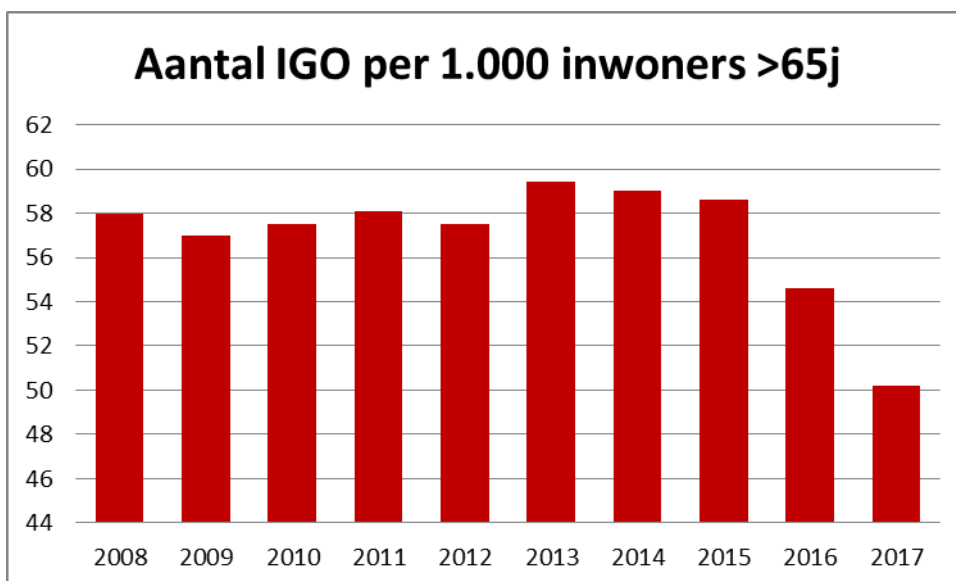
In Sint-Truiden moeten 201 personen anno 2017 leven van een armzalig leefloon. De stijging van het aantal leefloners in recente jaren is beperkt, maar duidt op een algemene trend: het federale beleid is hiervoor verantwoordelijk.

De vraag is: welk beleid voert de stad Sint-Truiden voor deze gezinnen? Is dit een genereus beleid of ...?

De tweede grafiek geeft ons een zicht op de evolutie van het aantal arme ouderen. Sint-Truiden kent heel wat meer ouderen die met een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) moeten leven. De grafiek vertoont een licht stijgende lijn tot 2013: van 58 naar 59,4 per duizend inwoners van 65 jaar of ouder. Om dan fors te dalen richting 50,2 promille.

In 2017 zijn er 432 ouderen die moeten overleven met een armzalige IGO.

Ook hier rijst de vraag welk beleid de stad Sint-Truiden voert voor deze groep ouderen.

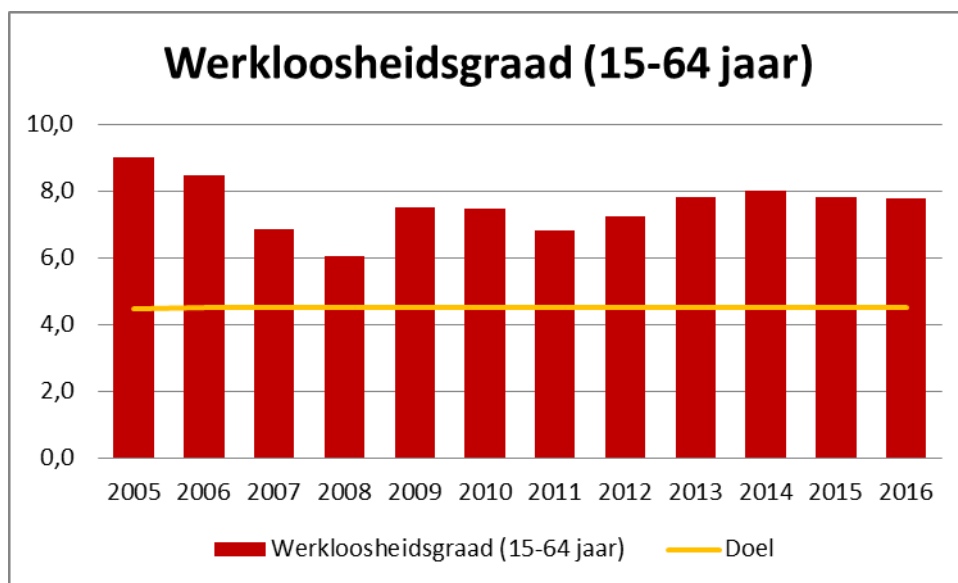

Wie is arm? De bovenstaande grafieken geven een indicatie: vooral oudere personen en mensen met een leefloon leven met een armoederisico of onder de armoedegrens.

3. Wie werkloos is, is meestal arm

Naast gepensioneerden en leefloners leven personen die lang werkloos zijn vaak in armoede. De recente federale maatregelen die langdurige werkloosheid bestraffen, duwen mensen in de armoede. Of deze bestraffing mensen helpt is echter geen uitgemaakte zaak. Integendeel, hoe harder gezinnen moeten proberen te overleven, hoe moeilijker het wordt om uit armoede te geraken¹.

De werkloosheidscijfers voor Sint-Truiden blijven boven de 7,8%. De werkloosheid daalt tot 2008 om vanaf dan te stijgen tot boven de 7,5%. De laatste vier jaar blijft de werkloosheid nagenoeg stabiel. Het decenniumdoel is vastgelegd op 4,5%. De werkloosheidsgraad blijft ongeveer 3,5 procentpunt verwijderd van het decenniumdoel. Tegenover 2005 is er geen vooruitgang gemaakt.

Wie zijn de werklozen in Sint-Truiden? We hebben er een zicht op voor 2015: in Sint-Truiden is 7,3% van de personen van EU-afkomst werkloos. Voor deze uit Europese niet-EU-landen is dat 18,6%, voor Sint-Truidenaars uit andere landen 25,5% en voor deze afkomstig uit Turkije of de Maghreblanden is dat 18,1%.

De werkloosheid blijft stabiel rond 8% in Sint-Truiden. Het decenniumdoel werd nooit bereikt. Heel wat personen met een migratie-achtergrond zijn werkloos.

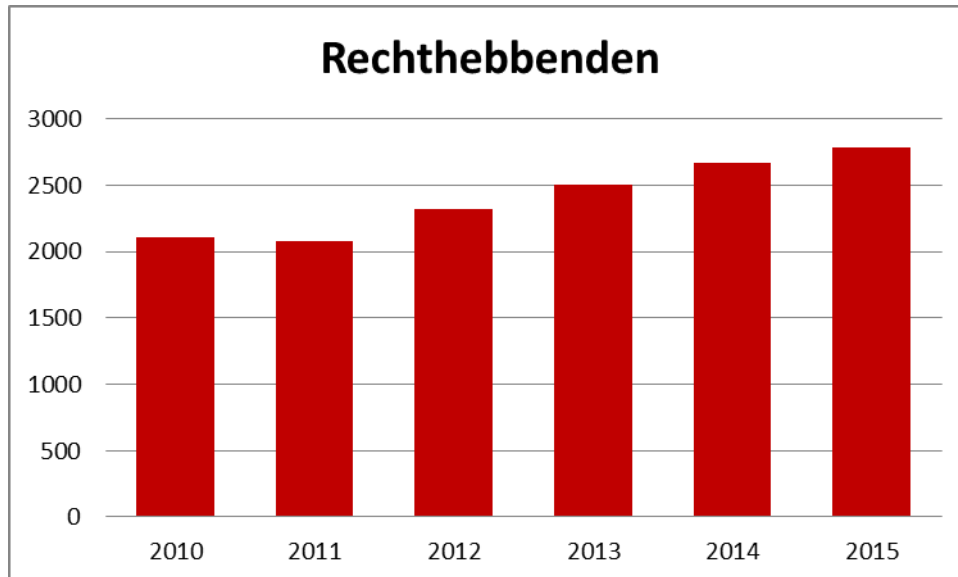
Heeft Sint-Truiden een beleid gericht op deze verschillende groepen?

4. Gezondheid

Wie arm is, is ziek of wie langdurig ziek is, is arm. Wie extra zorg nodig heeft, heeft meer middelen nodig om deze te bekostigen. Hiervoor heeft Vlaanderen onder meer de zorgverzekering ingevoerd. De zorgverzekering bekijkt enkel de graad van de nodige zorg. Wie extra zorg nodig heeft kan rechthebbend zijn op een maandelijkse zorgpremie.

De zorgpremie geeft m.a.w. geen indicatie of mensen met zorg in armoede leven. Ze duidt enkel het aantal rechthebbenden aan die extra ondersteuning nodig hebben: de zorgpremie helpt hen hierbij.

Het aantal rechthebbenden op een zorgpremie geeft wel een duiding welk welzijnsbeleid de gemeente Sint-Truiden moet voeren. Het aantal rechthebbenden stijgt van 2100 tot ongeveer 2780 personen. Een stijging met meer dan 650 personen op 5 jaar tijd.

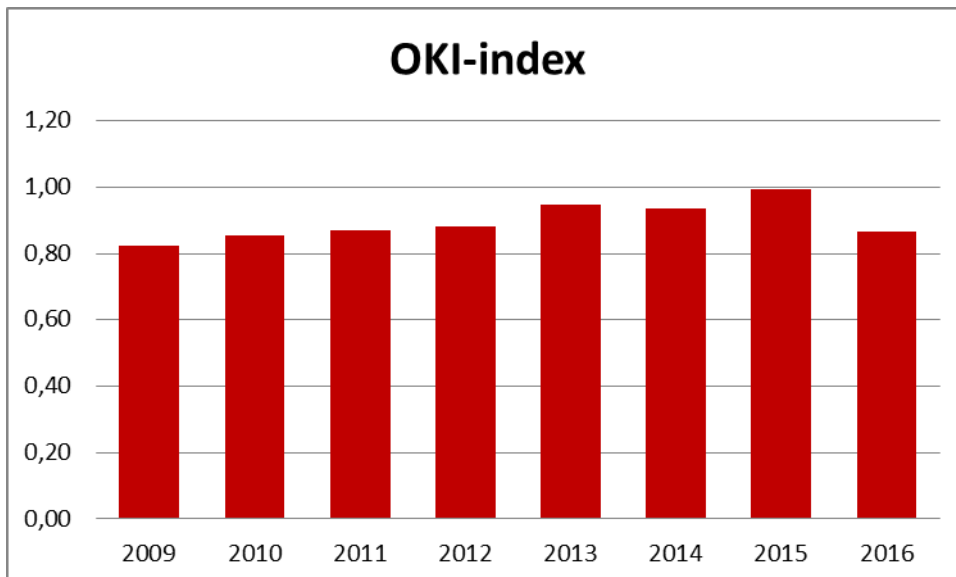
Personen met een IGO kunnen een zorgpremie ontvangen. Beide grafieken moeten dan ook tezamen gelezen worden. De zorgpremie kan voor veel ouderen een belangrijk verschil uitmaken. De vraag is of Sint-Truiden een beleid voert voor deze groepen?

5. Onderwijs

Onderwijs was in de vorige eeuw de grote gelijkmaker. Dankzij (de democratisering van) het onderwijs is er een serieuze sociale mobiliteit op gang gekomen. Onderwijs die alle jongeren een kans geeft is ook vandaag meer dan belangrijk.

De Kind en Gezin-kinderarmoede-indicator toont voor Sint-Truiden een negatieve trend. Stijgende kinderarmoede zal op termijn impact hebben op de schoolresultaten. We kunnen verwachten dat de jonge kinderen die vandaag in armoede opgroeien, morgen met achterstand of zelfs zonder diploma de school verlaten. We kunnen verwachten dat deze jongeren morgen de waterval in het onderwijs meemaken. Sint-Truiden heeft er dan ook alle belang bij om een inclusief onderwijsbeleid te voeren.

Vlaanderen heeft een onderwijsarmoede-indicator ontwikkeld: de OKI-Indicator. Deze wordt berekend als het aantal van de 4 leerlingenkenmerken (Thuistaal niet-Nederlands, Laag opleidingsniveau van de moeder, Ontvangen van een schooltoelage, Wonend in een buurt met hoge mate van schoolse vertraging) waaraan de leerlingen voldoen, gesommeerd voor alle leerlingen, en vervolgens gedeeld door het totaal aantal leerlingen. De OKI is bijgevolg een cijfer tussen 0 en 4. Hoe hoger, hoe meer kans op kansarmere.

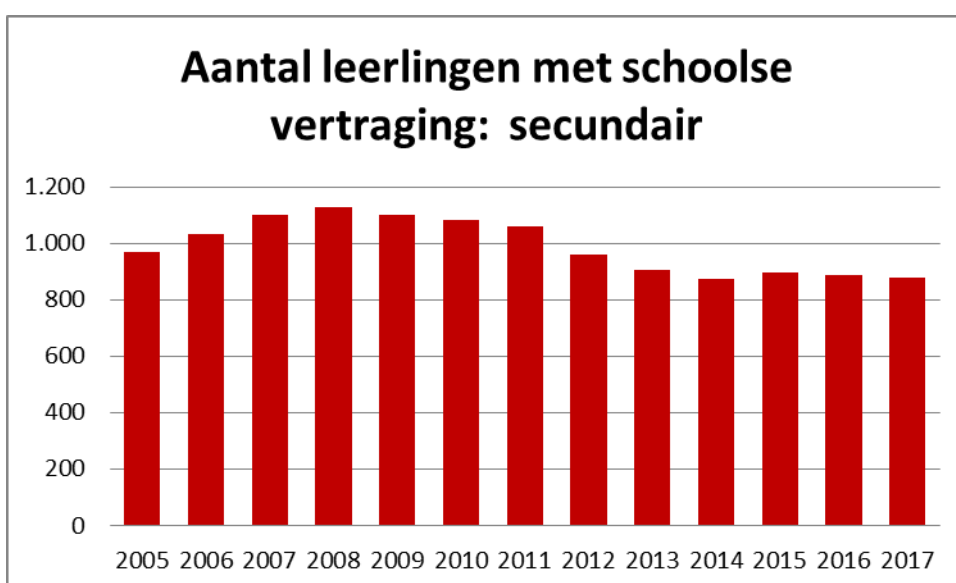

De OKI-index voor Sint-Truiden vertoont een stijgende tendens: van 0,82 tot 0,99 in 2015 om dan in 2016 terug te dalen tot 0,87. De OKI-index loopt de Kind en gezin-indicator een jaar voor. De vraag is dus hoe deze index verder zal evolueren gezien de Kind en Gezin-indicator.

Een andere indicator is het aantal leerlingen met schoolse achterstand. Deze indicator vertoont een ander beeld: vanaf 2005 stijgt het aantal leerlingen met schoolse achterstand gestaag tot 1130. Vanaf 2009 daalt het aantal leerlingen met schoolse vertraging tot 876 in 2014 om dan terug te stijgen tot 879. De laatste 4 jaar blijft het aantal leerlingen met schoolse achterstand nagenoeg stabiel rond 870.

Deze stabiele trend is zorgwekkend.

In 2017 hebben 879 jongeren de school met 2 jaar achterstand verlaten. Dit zijn allen jongeren die het moeilijk zullen hebben op de arbeidsmarkt en bijgevolg gemakkelijker in armoede terecht kunnen komen.

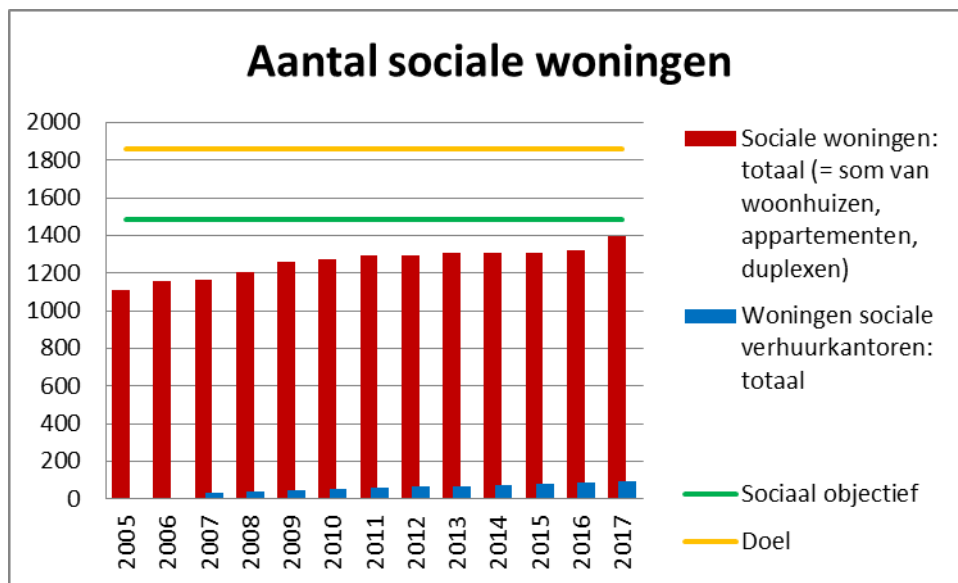

Jongeren die Nederlands niet als thuistaal hebben lopen veel vaker een schoolse achterstand op: 18,9% tegenover 2,6% van de jongeren die wel Nederlands als thuistaal hebben.

De Kind en gezin-indicator geeft aan dat deze groep niet zal verminderen. Heel wat kinderen worden geboren in armoede of zijn jong in armoede. Vooral kinderen die moeders hebben met een migratieachtergrond worden getroffen. Bijna 2 op 5 van deze kinderen leven in kansarmoede. De uitdaging voor Sint-Truiden is dan ook helder: een inclusief schoolbeleid is nodig.

6. Wonen

Wonen is het domein waar een gemeente of stad een verschil kan maken. Een gemeente maakt via haar ruimtelijk beleid en via haar woonbeleid een wezenlijk verschil: een sociaal woonbeleid helpt gezinnen uit armoede.

Vlaanderen heeft voor alle gemeenten een sociaal objectief vastgelegd. Dit sociaal objectief voor Vlaanderen is echter 25.000 sociale woningen lager dan het Decenniumdecenniumdoel. Het is met andere woorden een bescheiden decenniumdoel. Voor de stad Sint-Truiden is er een sociaal objectief vastgelegd: 1487 sociale huurwoningen.

We vergelijken het aantal sociale woningen met het decenniumdoel. Deze ligt voor Sint-Truiden op 1859 sociale huurwoningen.

Vanaf 2005 stijgt het aantal sociale huurwoningen met een kleine 300 woningen om uit te komen op 1400 huurwoningen. Ook het aantal SVK-woningen groeit aan: van 36 woningen naar 93. Hierdoor overschrijdt Sint-Truiden het sociaal objectief met 7 huurwoningen.

De stad Sint-Truiden is zonder SVK-woningen nog 400 woningen verwijderd van het decenniumdoel.

De stad Sint-Truiden heeft de laatste tien jaar geïnvesteerd in bijkomende sociale woningen. Ook het aantal SVK-woningen blijft stijgen.

Toch zijn er nog te weinig sociale woningen. Te weinig sociale woningen betekent steeds meer huurders die te hoge woonlasten moeten betalen en die in armoede terecht komen. Voor 2016

hebben we cijfers: 33% van de huurders moet meer dan 30% van hun inkomen besteden aan woonlasten, dit is 1 op 3 huurders!

Ook hier heeft Sint-Truiden een belangrijke uitdaging: sociale woningen zijn een belangrijke instrument in de strijd tegen armoede. Meer sociale woningen zijn nodig om gezinnen uit armoede te halen.

7. Uitdagingen voor Sint-Truiden

Net zoals andere gemeenten staat Sint-Truiden voor heel wat uitdagingen. De lokale armoedebaarometer legt de grote uitdagingen bloot.

Na een sterke daling stijgt de kansarmoede de voorbije jaren opnieuw tot boven de 15%. Dit vertaalt zich de komende jaren in armoede op school, jongeren met schoolse achterstand en op lange termijn werkloosheid.

Gemeenten kunnen een beleid voeren gericht op kinderarmoede: de gezinnen opsporen, begeleiden, een menswaardig bestaan geven en een schoolbeleid voeren dat rekening houdt met kinderarmoede.

Uit de bovenstaande grafieken en cijfers blijkt ook het hoog aantal mensen met een migratieachtergrond dat rond de armoedegrens leeft. In vergelijking met personen geboren in België hebben zij een veel grotere kans op werkloosheid, op schoolse achterstand (1 op 5), en op kinderarmoede (2 op 5).

Een integratiebeleid en een antidiscriminatiebeleid gaan hand in hand. Dit is ook voor Sint-Truiden een uitdaging.

Ook heel wat gezinnen van Belgische origine leven in armoede: kansarmoede stellen we immers vast bij 6,5% van de kinderen met een moeder van Belgische origine! Werkloosheid ligt de voorbije jaren stabiel rond de 8% in Sint-Truiden. De betalingsachterstand is relatief constant en de energiararmoede daalt licht.

Zowel het aantal leefloners als het aantal ouderen met een IGO dalen. Toch kan het sociaal beleid van Sint-Truiden kan een bijsteken.

Het sociaal en integratiebeleid kan zeer effectief zijn: het helpt mensen uit armoede, het helpt mensen die een beroep doen op het OCMW, het integreert mensen in de Truiense samenleving. Sint-Truiden kan meer investeren in een ruim sociaal beleid, maar heeft ook nood aan solidariteit van omliggende gemeenten en Vlaanderen.

Het voorbije decennium investeerde Sint-Truiden duidelijk in sociale huisvesting. Desondanks vereist de sociale woonneed dat de inspanningen van het Truiense woonbeleid worden volgehouden. Het hoog aantal gezinnen die meer dan 30% van hun inkomen aan huur besteden is een mogelijk teken aan de wand.

ⁱ Zie ook Decenniumdecenniumdoelen, 10 jaar armoedebaarometers, een decennium armoedig beleid.